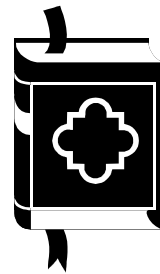

SBOR BRATRSKÉ JEDNOTY BAPTISTŮ CHEB , LIBUŠINA 4

ZPRAVODAJ

říjen 10

THOM RAINER: PĚT VAROVNÝCH ZNAMENÍ, ŽE SBOR JDE KE DNU

Thom Rainer, prezident LifeWay Christian Resources, se podělil o pět varovných znamení, která poukazují na zhoršující se zdraví sboru. Poznáte váš sbor v některých?

- 1. Sbor má jen málo služeb zaměřených ven.** Většina rozpočtu sboru padne na naplnění tužeb a zvýšení pohodlí členů sboru. Pracovníci služeb tráví většinu svého času péčí o členy a jen velmi málo chodí ven sloužit komunitě, které by sloužit měli.
- 2. Stoupá počet odcházejících členů.** Členové odcházejí do jiných sborů v oblasti nebo zcela opouštějí církve. Běžným tématem, které se při odchodu diskutuje, je nedostatek hlubokého biblického učení a kázání ve sboru.
- 3. Sborem otrásají spory o rozpočet a budovu.** Když se zaměření členů sboru stočí na peníze a na to, jak uspokojit nároky na vybavení sboru, je zdraví sboru špatné.
- 4. Společných modliteb je minimum.** Pokud dává sbor modlitbě malou vážnost a prioritu, dává tak malou vážnost a prioritu Bohu.
- 5. Pastor se stává kaplanem.** Členové sboru vnímají pastora jako svého osobního kaplana a očekávají, že bude na zavolání k dispozici podle jejich potřeb a požadavků. Pokud je nenavštíví v očekávanou dobu nebo se neukáže na biblickém společenství, je kritizován. Není málo případů, kdy pastor ztratil své místo ve sboru, protože nebyl pro členy sboru všudypřítomný.

Kam dál?

Špatnou zprávou je, že jen pár sborů se zotaví, pokud se výše zmíněné věci stanou normou. Takový sbor je sborem jen podle jména. Je sebe-uspokojující spíše než misijní. Zajímá se více o pohodlí než o Velké poslání a Velké přikázání.

Dobrou zprávou je, že několik sborů se dokázalo uzdravit. Cesta nebyla snadná. Nejprve je nutné, aby členové shromáždění byli upřímní k sobě a k Bohu. Nijak neprospěje, když budeme vřele mluvit o sboru, který je nezdravý a zhoršuje se to.

Běžným tématem, které se při odchodu diskutuje, je nedostatek hlubokého biblického učení a kázání ve sboru. Mnoho změněných sborů, se kterými jsme mluvili, se později přesunulo ke společnému vyznání a pokání. Vyznali před Bohem své nedostatky v poslušnosti a své sobecké touhy po vlastním pohodlí.

Některé sbory vyvinuly intenzivní snahu přesunout služby a peníze ven. Tento krok může být částečně bolestivý, protože mnoho členů sboru protestuje, jelikož jejich potřeby již nejsou naplňovány.

Stát se zdravým sborem

Mohli bychom se zaměřit na to, že většina nemocných sborů se nezotaví. Toto zaměření ale neposkytuje žádnou hodnotu. Měli bychom se dívat na těch pár sborů, které se uzdravily. Měli bychom se učit, jak se odvrátily od zaměření dovnitř k zaměření ven. Měli bychom následovat jejich příklad přesunu od sobeckých tužeb k radikální poslušnosti vůči Bohu. Jeho mocí se nemocné sbory mohou uzdravit. Dbejte na varovné signály. Může to být rozdíl mezi životem a smrtí.

V BIBLICKÉM JEZEŘE V GALILEJI SE DVA ROKY NEBUDE LOVIT

Izrael zakázal rybolov v [Kineretském jezeře](#), které bylo po staletí obživou rybářů a po jehož hladině podle evangelíí kráčel Ježíš. Vláda tvrdí, že v jezeře kvůli nadměrnému rybolovu nebezpečně pokleslo množství ryb. Informoval o tom server BBC.

Kineretské jezero je známé také pod názvem Galilejské. V obvodu má přibližně 53 km a je 21 km dlouhé a 13 km široké. Jeho rozloha je 166 km² a maximální hloubku 43 m. Leží 212 metrů pod úrovní oceánu a je tak nejnižše položeným sladkovodním jezerem na světě a druhým nejnižše položeným jezerem po Mrtvém moři.

Jezero je obklopeno kopci, v nichž podle Nového zákona Ježíš nakrmil s pomocí dvou ryb a pěti bochníků chleba pětitisícový zástup. Když vybídl Šimona - Petra, aby rozprostřel síť v hlubokých vodách, chytilo se do nich tolik ryb, že síť začaly praskat. Většina z putování Ježíše Nazaretského se podle evangelíí odehrálo u břehů Galilejského jezera. V tomto období docházelo k rozvoji osad při pobřeží a značnému obchodu a lodní dopravě. Markovo, Matoušovo a Lukášovo evangelium popisuje jak Ježíš učinil z rybářů na jezeře své učedníky. Byli jimi rybáři Šimon a jeho bratr Ondřej a bratři Jan a Jakub. Jedna z Ježíšových nejznámějších řečí – Horské kázání – se odehrála na hoře s výhledem na jezero a i mnoho jeho dalších zázraků se odehrálo zde, včetně chůze po vodě, zastavení bouře a nakrmení pěti tisíců.

V roce 135 potlačili Římané povstání Bar Kochby (také označované jako druhá židovská válka). Následně vyhnali všechny Židy z Jeruzaléma, načež se centrum židovské kultury a učení přesunulo do zdejší oblasti, zejména pak do Tiberiady. V této oblasti později vznikl Jeruzalémský Talmud. V období Byzantské říše se jezero stalo díky jeho významu v Ježíšově životě jedním z hlavních cílů křesťanských poutníků. To vedlo k rozvoji plně kvalifikovaného cestovního ruchu, který zahrnoval jak pohodlné hostince, tak turistické trasy.

O vodách Galilejského jezera oplývajících rybami se píše od biblických dob a psali o nich i cestovatelé v 19. století. Jezero ležící pod Golanskými výšinami skýtalo po staletí obživu rodinám rybářů žijících na jeho březích. Ještě nedávno na ně vyjíždělo 100 malých člunů a osm velkých rybářských lodí.

Menachem Lev se svou lodí na jezero vyjel nadlouho naposled a dobře ví, že i když síť ponoří do hlubokých vod, úlovky bude chabý. Pár parmic a sumců a znepokojivě málo okounů, jimiž se jezero kdysi hemžilo. Podle oficiálních údajů se jich zde ještě v roce 2005 chytilo skoro 300 tun, loni už jen osm. Ryby, které uvíznou v sítích nyní, jsou většinou mladí jedinci, které je třeba pustit zpět. Vláda na alarmující situaci zareagovala dvouletým zákazem rybolovu. Rybáři jako Menachem Lev, který loví 31 let, s tím ale nesouhlasí. "My za to nemůžeme. K čemu ten dvouletý zákaz bude? Za dva roky se sem vrátí ještě víc rybářů a bude tady ještě víc člunů. A po celou dobu budou na jezeře kormoráni a další ptáci, kteří se živí i mladými rybami," brání své řemeslo.

Menachem Lev z kibucu En Gev i tři jeho zaměstnanci budou nuceni si najít jinou práci stejně jako majitelé stovky člunů.

Ačkoli rybáři tvrdí, že za úbytek ryb v jezeře odpovědní nejsou, profesor Menachem Goren z Tel Avivu je jiného názoru. "Je tam příliš mnoho rybářů se sítěmi, do nichž chytají i velmi malé ryby. Nikdo tam rybolov nekoordinuje, zákaz je tvrdý, ale je to jediná cesta, jak problém vyřešit," říká tento biolog. V restauraci v En Gevu pořád servírují davům turistů místní okouny, ovšem ne z jezera, nýbrž z rybářských sádek.

Menachem Lev se vrací naposledy z lovu a ví, že teď musí na dva roky pověsit své síťe na hřebík. Má-li se ale hladina Galilejského jezera čerit hejny ryb jako v biblických dobách, nic jiného mu nezbyvá.

Aktuální informace o pomoci VV BJB postiženým povodněmi v severních Čechách

Po prvotních informacích získaných telefonicky z našich sborů v severních Čechách řešil pomoc výkonného výboru na místech postižených povodní br. Luděk Šíp. Spolu s kazateli Karlem Kucem, Janem Katušťákem a Milošem Matysem navštívili postižené rodiny členů a přátel cvikovského sboru v Lindavě a ve Cvikově, také vyplavené domy v Brništi a ve Velkém Grunově. Mnoho lidí přišlo o veškerý nábytek a vybavení domácností. Bylo nutné vytrhat podlahy, někde zbořit stěny, zachránit nebo zlikvidovat poničený nábytek a spotřebiče. Setkávali jsme se s beznadějí, strachem z budoucnosti, ale i s nadějí a vírou. Pomoc přinášíme zejména tam, kde ji neposkytují orgány státní správy nebo jiné organizace.

Jako nejdůležitější se ukázala potřeba vysoušečů. Jenom v samotném Brništi chybělo na 50 vysoušečů. Proto ještě tentýž den byly zakoupeny 4 vysoušeče a objednáno 11 dalších s dodáním následující den. Všechny dodané vysoušeče jsou již zapůjčeny a plní svou úlohu. Rodinám členů a přátel cvikovského sboru jsme se rozhodli pomoci finančním darem, který pomůže s nejdůležitějšími pracemi na obnově domů. Postižení bydlí v obcích Lindava a Cvikov.

V Brništi jsme se rozhodli poskytovat finanční pomoc prostřednictvím sboru. VV převedl na sbor finanční částku 150.000,-Kč jako dar určený na pomoc postiženým povodní. Na místě jsme dohodli způsob pomoci a určení zejména pro rodiny, které se nacházejí v prokazatelné hmotné nouzi. Poskytovat těmto lidem budeme materiální pomoc, zejména stavební materiál a vybavení domácnosti jako jsou elektrospotřebiče nebo postele apod. Na tomto projektu bude VV nadále spolupracovat.

Pomoc vyplacená k 12.8.2010 je tvořena:

80 000,- Kč finanční dary nejvíce postiženým členům a přátelům sboru ve Cvikově

92 000,-Kč nákup 15ks vysoušečů

150 000,-Kč dar poskytnutý sboru v Brništi na materiální pomoc vybraným obyvatelům Brniště

Celkem 322 000,-Kč.

Pomoc byla uvolněna z krizového fondu. Z prostředků krizového fondu nehradíme žádné vedlejší výdaje, jako je cestovné apod. Případné nutné vedlejší výdaje jsou hrazeny z rozpočtu Kanceláře VV. Situaci neustále vyhodnocujeme a ukáže-li se nutná další pomoc, jsme připraveni ji dle možností poskytnout.

Na webových stránkách budeme postupně uveřejňovat další informace a fotografie. Sborům pak bude poskytnuto celkové vyúčtování finanční pomoci a vyhlášené sbírky na pomoc postiženým povodněmi.

Víme, že všechny sbory BJB, které jsou v blízkosti povodní postižených území se podílejí na praktické pomoci lidem. Modleme se tedy nejen za postižené povodní, ale i za ty, kteří jim pomáhají.

Děkujeme všem za aktivní pomoc i každý finanční dar ve vyhlášené sbírce. Za výkonný výbor
Luděk Šíp

PETR CHELČICKÝ: ÚVAHA O ZÁKLADŮ ZÁKONŮ LIDSKÝCH

Ano, čtou si z Písma Svatého, ale jen tak, jak to lidská nařízení dovolí. Lidská pravidla určují, jaký text z Písma se má ten či onen den v roce číst.

A tak si to zařídili a ustanovili, aby se Evangelium a i jiná Písma pouze předzpívávala a recitovala, evangelium okázale vysokými hlasy nechávají zpívat, při doprovodu kadidla a zvonění, se svícny, s požehnáním, lahodně zhudebněné, jako by si Písmo hluboce vážili a ctili. Když však by někdo upřímně evangélium hlásal, anebo k němu chtěl lid vést, oni jej pokálejí, vsadí do temných vězeňských cel a na hranici jej nechají upálit. Nebot' odmítají živé evangelium, ale chtějí jenom to zpívané, huhňané a recitované. V tom je usvědčuje Písmo, protože takto promluvil Bůh skrze proroka: "**Lid můj slyší má slova skrze tebe, ale nečiní jich, v hubě svých úst je obracejí, ale jejich srdce následuje pouze jejich sobectví. Má slova na ně působí jako písňe se sladkou a oblíbenou melodií: Slyší je, zpívají, ale nečiní je. (Ez 31b-32)**"

Až tak zdegradovali Písmo Svaté Starého a Nového zákona! Speciální ustanovení si z něj nastavili, do písni všelijakých jej předělali se sladkou melodií, mnohohlasně zpívaných. K pústu volí písňe smůtné, aby působili dojmem, že se upřímně kají z hříchu, pekelníkům srdceryvné zádušní mše slouží, tak srdceryvně, aby jim pozůstali peníze na oltář položili. A tak podle vnější potřeby si volí, jestli zaspívají vesele, nebo smutně. Která písň se kdy lépe prodá, tu zařadí. A tak ke každému Biblickému oddílu přiřadili noty, aby lid Boží slovo pouze zpíval, ale nečinil jej.

A taktěž lid, který po spasení touží, hledá jej u vnějších nařízení. Dotazují se, kdy budou dny pústu, jaká vigílie je určena na ten daný den, kdo ze svatých mučedníků a apoštolů má na dnešek přiřazený svátek. A tak nedbaje na to, co je potřebné, uzavírají smlouvu s ďáblem propadají nesmírnému hříchu. Ani nemají šanci ve víře sloužit Bohu. Činí, co se naučili od lidí, to pokládají za službu Bohu.

A ještě další bludy veliké a odporující víře si zde ukážeme. Například zpověď' zašeptanou do ucha faráře. Papež si vymyslel, aby se hospodář společně s ženou i s celou čeledí vyzpovídal minimálně třikrát ročně. Mohl by to být dobrý nápad, kdyby se chtěl hříšník s dobrým úmyslem upřímně kát z hříchu. Pak by mu rozumný zpovědník dokázal dát radu a poučení,

dovedl by jej v pokání vést. Ale chyba spočívá v tom, že jsou lidé ke zpovědi přinuceni. Hospodář se prostě zpovídat musí. Takhle se přivázal slepý lid ke slepým kněžím, kteří nemají ani soucit, ani porozumění, který by mohli předat. A tak jim do srdce kydají bludy a podvodem je o duši okrádají.

Toto nařízení, které přivázalo lid ke špatným farářům, daleko zavedl lid od Boha, do velikých nastražených pastí. A toto pravidlo navíc výtečně slouží hříšníkům, kteří neustále hřeší. Stačí jim, když si nové pokání převezmou, aniž by se vzdali svých špatností. Takže si jeden čas vynahradili k obrácení a zpovědi a čas druhý ke svévolnému jednání. Spolu hřeší a spolu se kají. A kněží tomuto bludu přísluhují, horlivě k němu vedou a usilovně se namáhají. Ale k ničemu neprospěli a neprospějí. Neboť to není cesta k nápravě lidu, aby rovně šel, ale aby se kolébal na obě strany.

PETR CHELČICKÝ: MY, BLÁZNI PRO KRISTA

Následující citát ze slov Apoštola Pavla považuješ za velice důležité napomenutí pro tvůj život. A jistě, a ne jenom pro život tvůj, ale každého člověka. Potřebné a dokonalé.

My jsme blázni kvůli Kristu, ale vy jste rozumní v Kristu... (1Kor 4,10a)

Jistě, na první pohled tato slova vypadají nelogicky, nerozumně. Protože nejsme zvyklí testovat náš život Slovem Božím. Zdá se nám nepatřičné dívat se na sebe jako na blázna pro Krista a druhé nazývat rozumnými v Kristu. Jak těmto slovům porozumět správně. Apoštol Pavel zde o sobě netvrdí, že bláznovství, které má na mysli, spočívá v nedostatku inteligence, který by mu překážel poznávat pravou a dokonalou moudrost Ježíše Krista nebo Boží Lásku. Vždyť sám převyšoval jiné apoštoly v poznání Božích Tajemství v nebeském stvoření, Ježíšových zásluh a ctnostech ve všech vztazích. Ale nazval se bláznem pro Krista, protože takovým se zdá být v očích zlých lidí. Lidí, kteří mají Krista a Jeho Službu za bláznovství. Tito lidé považují za blázny, jsoucí tak nějak "mimo", všechny křesťany, kteří pro Krista pohrdli pozemským pomíjejícím štěstím a falešným pokojem. A co jiného si také tyto špatní lidé mohli myslet o apoštolech, kteří kvůli poddání se Kristu zažívali nejrůznější bezpráví, chudobu, hlad, žízeň, nahotu, pronásledování, bití, žalářování, pohánění, nespravedlnost vedoucí až ke ztrátě hrdla, než, že se naprosto pomátli na rozumu? Vždyť to všechno se ve světě považuje za jasné příznaky hlouposti, že, na takové bídě založit svůj život, každý okamžik být připravený zemřít pro Krista, nečekat bezpečí ani pokoj a to vše snášet dobrovolně v poddanosti Kristu. Co jiného si může pomyslet svět než to, že se jedná o hloupost, bláznovství, či nerozum? Toto má svatý Pavel na mysli, když o sobě a o další apoštoly nazve: "My, blázni pro Krista..."

Ale o dalších říká, že jsou "moudří v Kristu". Neboli: "*V Jeho víře, milosti a službě jste moudří, ve smyslu tělesné a pozemské vychytralosti, umíte opatrněji, pomaleji, Kristovi sloužit a žít v Křesťanské Víře, než my blázni. Vy opatrní a tělesně se chápete služby Kristu, tak, aby jste se pro Krista nedostali do takových nesnází, jako my, neboť nechcete opustit svůj poklidný, pokojný život. Usilujete o dobro svých těl, aby netrpělo žádným nedostatkem a aby se nepropadlo do nepřízně zlych lidí.*" A tak, aby si tito lidé uvědomili trest, který jim hrozí, jim toto slovo říká něco v tomto smyslu: "*Ale vy, moudří v Kristu, ve svých vlastních očích se považujete za moudré pro svou tělesnou opatrnost a tak nás, spolu se zlymi lidmi, považujete za hlupáky a blázny, když se vystavujeme nepřijemným věcem...*"

Pátý ročník Dnů Petra Chelčického

se koná 4. a 5. září 2010 v Chelčicích a v Českých Budějovicích

Sobotní program:

10.00 hod. – Zahájení u sochy Petra Chelčického v Chelčicích společně se starostou Jiřím Iralem, zástupci občanského sdružení Máj-Tvořivé Chelčice, zástupci římskokatolické farnosti Chelčice, se zástupci Bratrské jednoty baptistů v ČR, Církve československé husitské a Jednoty bratrské.

10.30 hod. – Slavnostní otevření a prohlídka nově zbudovaného Památníku Petra Chelčického v prostorách historického špýcharu v Chelčicích (naproti kostelu sv. Martina).

12.00 hod. – Společné občerstvení ve venkovních prostorách za kostelem sv. Martina a prezentace místní akční skupiny „Rozkvět zahrady jižních Čech“ (MAS).

13.00 – 14.00 hod. – Kulturní a společenský program ve venkovním arénovém divadle za kostelem sv. Martina. Dětské divadelní představení souboru Chelčické štěstí „O vznešené čarodějnicí“ a taneční vystoupení skupiny Ego choreia s názvem „Jen nezblbli“.

14.00 – 15.00 hod. – Ekumenické setkání všech zúčastněných církví a obce Chelčice v kostele sv. Martina v Chelčicích s historickou promluvou PhDr. Jaroslava Boubína, CSc. a hudebním doprovodem Bratrské jednoty baptistů z Českých Budějovic.

15.30 hod. – Přesun do Sboru Bratrské jednoty baptistů v Českých Budějovicích, kde bude program pokračovat.

Nedělní program:

9.30 hod. – Nedělní bohoslužba Bratrské jednoty baptistů v Centru mládeže (vedle Arpidy) v Českých Budějovicích.

11.00 hod. – Římskokatolická mše svatá v kostele sv. Martina v Chelčicích, celebruje P. Miroslav Nikola.

Program Dnů Petra Chelčického uvádí:

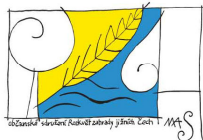
Jiří Iral, starosta obce Chelčice
Vladislav Donát, kazatel Bratrské jednoty baptistů v ČR
a Mgr. Klára Kavanová Mušková, místopředsedkyně občanského sdružení Máj-Tvořivé Chelčice.

Hlavním partnerem Dnů Petra Chelčického je OS „Rozkvět zahrady jižních Čech - místní akční skupina“

Na celý program Dnů Petra Chelčického je srdečně zvána široká veřejnost.

Rekonstrukce objektu historického špýcharu a zřízení Památníku Petra Chelčického byly zrealizovány v rámci projektu „DĚDICTVÍ REGIONU: po stopách předků“, tento projekt byl spolufinancován EU z Evropského zemědělského fondu pro rozvoj venkova, ČR v rámci Programu rozvoje venkova, MAS Rozkvět zahrady jižních Čech a Obcí Chelčice.

Dovybavení interaktivní expozice finálně podpořil grantem Jihočeský kraj.

Evropský zemědělský fond pro rozvoj venkova: Evropa investuje do venkovských oblastí

Ale o dalších říká, že jsou "moudří v Kristu". Neboli: "*V Jeho víře, milosti a službě jste moudří, ve smyslu tělesné a pozemské vychytralosti, umíte opatrněji, pomaleji, Kristovi sloužit a žít v Křesťanské Víře, než my blázni. Vy opatrněji a tělesně se chápete služby Kristu, tak, aby jste se pro Krista nedostali do takových nesnází, jako my, neboť nechcete opustit svůj poklidný, pokojný život. Usilujete o dobro svých těl, aby netrpělo žádným nedostatkem a aby se nepropadlo do nepřítomně zlých lidí.*" A tak, aby si tito lidé uvědomili trest, který jim hrozí, jim toto slovo říká něco v tomto smyslu: "*Ale vy, moudří v Kristu, ve svých vlastních očích se považujete za moudré pro svou tělesnou opatrnost a tak nás, spolu se zlymi lidmi, považujete za hlupáky a blázny, když se vystavujeme nepřijemným věcem...*"

Z výše uvedeného výkladu tedy vyplývá, v čem byli apoštolové "blázni pro Krista." Když své životy vydávaly v pohanění a v bezpráví pro Ježíše Krista. A taktéž to jistě umožní moudrým lidem poznat, jakou moudrostí či vychytralostí přesahují nynější apoštolové apoštoly první. Jejich motivace spočívá v nalezení "chytré" služby Kristu, aby místo chudoby zbohatli a stali se vrchností a pány, místo hladu a žízně aby nalézali rozkoš, sytost a hojnost všech věcí. Zatímco první apoštolové chodili po městech a dědinách, oni hledají takové místo odpočinku a lenosti. Svou službu se odměňují čistými pokoji, měkkými postely a všelijakými rozkoši. Místo aby jako první apoštolové pracovali na vinici Páně, ti dnešní skládají veselé žakovské písně, ustanovují všelijaké mnišské řády, staví velké chrámy, zvoní hlasitými zvony, páli hojný počet svíček. Vymysleli si mnoho dalších svých náboženství, které zpětně připisují Kristu a nazývají je službou Bohu nebo Božím Řádem. V moudrosti si volí i svůj pokoj. Odvrhují pokoj apoštolů spočívající v trpělivém snášení protivenství. Oni hledají ochranu v rukou držící světský meč. Nechají se doprovázet houfem ozbrojenců. Nenastavují svá líce, namísto hrdel svých obětují hrdla druhých a ke své obraně cizí krev prolévají, chráníce se, jenom aby je samotné nikdo nemučil či aby se jim cokoliv jiného nepřijemného nepříhodilo. I když mají plná ústa řeči o mučednictví, chudým kážou trpělivosti v protivenství a takovýto způsob života vychvalují, však sami ani špetkem utrpením nechtějí projít. A tak moudře své věci v Kristu uspořádali ve srovnání s oněma pravými bláznama. Tak moudře, až z nich získávají poklidný život, rozkoše a čest, ktererou jim svět prokazuje, čest, kterou s nimi svět i sdílí.

A taktéž si jiné křesťany, moudré ve víře, ustanovují, aby se málo a slabě drželi Krista, a to skrze své vymyšlené řády a příkazy. Tito se starují o lid, který sám již dávno odběhl od Krista svou mrtvou vírou. Pečují o něj lží, kterou Kristovi připisují, lží plnou přestoupení Božího Zákona. Touto lží vylévají kýble plných pohanských ohavností, nečistot, necudností, rozličnou pýchou, bezednými lakomstvími. V tomto všem loví a hromadí si majetky a feudální léna, jedni druhým lžou rozmanitými lstmi, jsou plní svárů, nenávistí, vražd, násilí, loupeží. Vše zlé, na co si jen vzpomeneš, toho ten lid od Božího Zákona odpaldlý překypuje. A kněží překrývají zvrácenost tohoto lidu svými vymyšlenými světovými řády a zákony a nepravým pokáním. Vymyšlenou moudrost ustanovují jménem Kristovým.

A tak, k velikému zostuzení bylo řečeno: "vy, moudří v Kristu" těm, kteří milují svět a jsou jeho bludy oslepeni, kteří chtějí v Kristově víře najít sobě samým moudrou cestu bez protivenství a bez pohanění.

TO ZA NÁS NEBÝVALO...

Určitě jste někdy tento povzdech slyšeli. Někdy se v něm skrývá myšlenka, že dříve bývalo lépe, někdy zase, že to bylo těžší. Záleží na situaci. Když se chce mladším zdůraznit jak je svět špatný, pak bylo lépe protože lidé na sebe byli hodnější, pokud to, jak jsou mladí třeba líní, pak

vše bylo těžší. Kolik třeba takový kazatel musel stihnout věcí - a to vše bez auta a mobilu. A kolik se toho dalo stihnout ve sboru, při zaměstnání - třeba vedení mládeže nebo dorostu, chození do sborového popř. mužského sboru, biblické a modlitební hodiny, občas nějaká ta brigáda a staršovstvo k tomu! Jako kdyby nám ta mladá generace lenivěla, přesto že má život jednodušší. Kam to jen spějeme.

Jenže je tomu skutečně tak? Skutečně je život jednodušší? Pokusme se podívat na realitu, které jsou vystaveni dnešní mladí lidé. První obrovský nápor prožívají při tom, když místo billboardů s hesly o věčných časech na ně hledí on či ona a říká, co se má nosit, jak vypadat, atd. Říci ne znamená riskovat samotou. Další nápor útočí na jejich sexualitu, kdy v každém stánku možná z dvaceti časopisů na ně vyzývavě kouká on či ona s výrazem v očích, který artikuluje následující - pojď a zkus. Jinou oblastí jsou drogy. Místo "Startek" či podpultových tvrdých Sparet možná polovina jejich spolužáků to už někdy drogy zkusila, "jen ale ty měkké". A je tak snadné nějakou měkkí drogu sehnat a zkusit to také. Místo tajně se sdružujících Jehovistů se dostávají do styku s nejrůznějšími sektami, které nabízí nepřeborný "Bazar" duchovních prožitků. Místo samizdatově šířených Lidových Novin mají dnes a denně před sebou neskutečné množství protikladných informací nejen na papíře ale i na internetu - jenže jak si vybrat? Místo práce ve státním podniku, kde to vždycky "nějak dopadlo", mnozí z nich pracují u soukromníka, kde to většinou "nějak nedopadne." Místo stoprocentní jistoty, že po škole seženou práci, protože pracovat je povinné a povinností státu se o tuto povinnost postarat, jim hrozí v některých regionech až 20% nezaměstnanost. Místo toho, aby jim základní škola zajistila pomůcky pro děti (pokud nějaké mají), je musí koupit sami. Místo černobílého světa rozděleného na socialistický a kapitalistický tábor, jsou konfrontováni se světem, kde černá a bílá neexistuje - existuje pouze šedivá. Místo pár špatně nahraných kazet s Beatles a několika dalších kazet s českým "popem" jsou konfrontováni nejen s neskutečným počtem kapel, ale i hudebních žánrů, stylů. Do teď si vzpomínám když do Prahy přijel Billy Graham, když v TV vystoupila Suzi Quatro, když byl zavražděn Aldo Moro. Protože se jednalo o událost. Dnes podobné věci skoro neregistruji. Protože jsou jen součástí příboje, který nestíhám registrovat.

Asi je těžké si přiznat, že mladá generace je konfrontována se světem, kterému jsme - pokud jsme upřímní - občas přestali rozumět. Každá vlna s sebou nese nové etické, sociologické, a další otázky. Vlny se snad ještě dají vycytat, ale co dělat, když přichází vlnobití? Začít pocít'ovat neklid a pomocí lpění na některých již nefunkčních tradicích se snažit mládež srovnat do latě? Konkrétně se to dělá tak, že se věta uvozuje slovy "to za nás...", i když se mně na to nikdo neptá. Jiná možnost je pokus o naslouchání, kdy se nejedná pouze o naslouchání slovům, ale i nejrůznějším projevům a z našeho pohledu i výstřelkům. Jak známo i chování komunikuje - a možná někdy víc než slova. Toto se pak nemusí stát odrazovým můstkem ke kárání, ale ke snaze pochopit, naslouchat a až potom pomoc, poradit. Pomoc bez alespoň snahy pochopit, rady byt' i dobré bez naslouchání, zavání pouhým mentorováním, moralizováním, což neměla mládež ráda v žádné době. A naopak rada v kontextu snahy pochopit, naslouchat je cosi, co mládež může postrčit o velký kus cesty s Bohem dopředu.

NA SPÁNEK KNOFLÍK, NA RAKOVINU DŮVĚRA

Operace, které ve skutečnosti neproběhly, zbavily desítky pacientů potíží. Paralen vydávaný za experimentální lék, ulevil od bolestí víc než opiáty a obyčejný fyziologický roztok dokázal

rozchodit desítky lidí upoutaných na lůžko. To jsou jen některé z případů, kdy víra pacientů v placebo dokázala víc než skutečné nejmodernější léky.

Experiment, na kterém se profesor Jaroslav Květina podílel, je dodnes v souvislosti s placebem velmi často citován po celém světě. Tehdy začínající farmaceutický výzkumník se zabýval účinky kyseliny jantarové při léčbě roztroušené sklerózy. Pokusy na potkanech byly slibné, a tak spolu s neurologickou kapacitou profesorem Miroslavem Šerclm dostali povolení vyzkoušet ji na lidech. „Dali jsme kapačkou roztok pěti dobrovolníkům, kteří byli už v takovém stavu, že nemohli chodit. Poučili jsme je, že zkusíme nový lék, o kterém nevíme, jestli bude fungovat. Stalo se něco úžasného. Tři z nemocných se s úsilím zvedli a udělali několik krůčků. Jsem téměř abstinent a pan profesor Šercl nebyl taky žádný piják, ale ten večer jsme něco upili s nadsázkou o Nobelově ceně,“ směje se osmdesátiletý charismatický vědec, zakladatel Farmaceutické fakulty Univerzity Karlovy v Hradci Králové a muž považovaný za jednoho z otců evropské klinické farmakologie.

Po takovém úspěchu dostali od etické komise ministerstva zdravotnictví povolení vyzkoušet jantaran na dalších osmatřiceti pacientech. Tentokrát už je rozdělili na dvě skupiny - té první podávali jantaran, druhé obyčejný fyziologický roztok. Pacienti samozřejmě nevěděli, kdo z nich co dostává. Výsledky byly opět úžasné. Šedesát procent pacientů bylo schopno pohybů a reakcí, které u nich už lékaři považovali za nemožné. Jenže když Jaroslav Květina porovnal výsledky, zjistil, že k dočasnému zlepšení stavu došlo nejen po podání kyseliny jantarové, ale i po naprosto neúčinném fyziologickém roztoku. „Obojí to nemělo žádné skutečné léčebné účinky, ale víra pacientů, že dostávají nový lék, s nimi na čas udělala hotové divy,“ říká Květina.

Svůj experiment publikovali v odborném časopise *Acta Psychiatrica et Neurologica Scandinavica* v roce 1959, tedy v době prvního velkého zájmu vědy o placebo. Vždyť přelomový článek amerického anesteziologa H. K. Beechera *The Powerful Placebo* (Síla placebo) vyšel teprve o čtyři roky dříve. Po pár letech výzkumů a také sporů ale vlna zájmu opadla kvůli problémům se zkoumáním mechanismů, které v mozku placebo efekt spouští. Navíc lékařská věda zažívala období úžasných objevů v mnoha jiných oblastech léčby.

Dnes vědci opět obrací svou pozornost k lidské imunitě a jejím neprobádaným možnostem. „Lidská imunita má totiž úžasné schopnosti a bez její spolupráce se jenom málokdy obejde

sebemodernější léčba. Klíčem k ní může být právě lepší pochopení účinků placebo,“ vysvětluje farmakolog Květina, pro kterého se stalo placebo a jeho výzkum celoživotní vášní.

Americký preparát

Samotný název je odvozen z latinského slova placere, „něco, co se líbí“. Placebový lék má tedy často podobu, tvar a barvu jako lék obsahující farmakologicky účinné složky. Jednoduše jde v praxi o využívání biblického „víra tvá tě uzdraví“ a klasického medicínského pravidla, že „nemocný se uzdravuje, lékař mu k tomu jen pomáhá“.

Placebo je jako léčebný prostředek možná starší než první lék. Jsou to tance šamanů, zaklínadla věstců a čarodějů, alchymie středověkých léčitelů. Placebo je zásadní součástí lékařství a každý lékař se dříve či později s jeho silou setká. Pracuje s ním také devětasedmdesátiletý profesor onkologie Oskar Andrysek, bývalý výzkumník a dnes primář Nemocnice následné péče v Měšicích nedaleko Prahy. Zde v budově zámku pečuje o staré, dlouhodobě nemocné pacienty, často umírající na rakovinu. „Nejčastěji se s placebem setkáváme náhodou. Měl jsem třeba pacientku, která každý večer vyžadovala prášek na spaní. Jednou jí ho sestra zapomněla dát, ale paní mi ráno hlásila, že se po tom tvrdým prášku vyspala tak dobře jako nikdy. No, už špatně viděla a omylem spolkla knoflík od pyžama,“ vzpomíná profesor Andrysek.

Cíleně využívá léčbu samotným placebem jen v opravdu výjimečných případech. Hlavně tam, kde standardní léčba není možná a ani smysluplná. „Pokud má pacient bolesti a já už mu nechci zvyšovat dávky účinných léků, tak mu řeknu, že dostane speciální americký preparát, která má velmi silný účinek. Americké to skutečně je, ale jde o lék se stejným složením, jako má paralen. Většinou se pacientovi uleví,“ tvrdí Andrysek.

Typickou diagnózou pro léčebné použití placebo je podle něj třeba apopatofatulofobie, tedy hysterický stav, kdy pacient sleduje svou stolicí a pořád má pocit, že s ní je něco v nepořádku. „Tam nemůžete dát ani projímadlo, ani Endiaron, protože by to bylo ještě horší. Můžete použít jedině placebo. Skoro vždycky zabere,“ říká.

Právě psychosomatické nemoci, čili nemoci způsobené psychickými problémy, jsou pomocí placebo nejlépe léčitelné. Další okruh představuje třeba léčba bolesti, panické poruchy, deprese, poruchy spánku, vředy, atopický ekzém, ale i lupénka nebo Crohnova nemoc, což je zánětlivé onemocnění trávicího ústrojí.

V USA lékaři mnohdy využívají placebo (často ve formě pilulek z hroznového cukru) zcela běžně u nemocí, u nichž tuší psychické pozadí, nebo i k odhalení simulantů. Pro využívání placebo i různých alternativních terapií zde totiž panují mnohem volnější pravidla než u nás. Pro české lékaře je ovšem kromě striktních zákonů takové využití velmi kontroverzní a z etických důvodů nepřijatelné. „Musíme léčit tím, co máme ověřené jako účinné. Švindl s placebem pro nás musí být pouze něco jako krabička poslední záchrany, kterou využíváme na vlastní zodpovědnost pro dobro pacienta,“ říká profesor anatomie Jiří Heřt, který se placebo věnuje hlavně jako fenoménu vysvětlujícímu účinek různých alternativních terapií.

Typickým příkladem z jeho praxe je pacientka, která měla pocit, že se jí v těle zalomila šicí jehla, jež pak měla putovat celým tělem. „Bolestivě cítila, kde všude ji píchá. Po měsících vyšetření a zoufalství lékařů se malý zdravotnický tým spolu s psychiatry usnesl, že nasimuluje operaci, při níž jí chirurg lehce škrábl na temeni v místě udávané bolesti, zajásal a ukázal pacientce hrot jakoby nalezené jehly. Ten si sice přinesl z domova, ale pacientka byla vyléčena.

Teda dočasně. Za rok jí jeden z lékařů, který o podvodu věděl, řekl pravdu. Následovala žaloba a jehla samozřejmě v těle znovu bloudila,“ vzpomíná Heřt.

Záhadný mozek

Za časů socialismu si nechávali lékaři placebo vyrábět v lékárně. Do kapslíček se často dávalo droždí. Dnes se k účelům zdánlivé léčby využívají multivitaminy nebo jeden lék na předpis, který je oficiálně určen na problémy spojené se stářím a nemá vedlejší účinky. Jeho jméno z pochopitelných důvodů neuvádíme. „Stal se nedávno jablkem sváru mezi farmaceuty a praktiky. My jsme celkem oprávněně poukazovali na to, že skutečné účinky tohoto léku jsou minimální nebo dokonce žádné, a neměl by být hrazený pojišťovny. Lékaři si to ale nakonec prosadili, i když tento lék stojí desítky milionů ročně. Využívají jej totiž právě jako placebo pro pacienty, kterým nemohou jinak pomoci, ale mají zároveň krytá záda, protože vlastně dávají lék na předpis,“ poodhaluje roušku profesionálního tajemství profesor Miloslav Kršiak z Ústavu farmakologie 3. lékařské fakulty Univerzity Karlovy.

Přestože se lékaři po celém světě s někdy fantastickými účinky placebo efektu setkávají neustále a také jej využívají, objevují se i kritické hlasy odsouvající placebo do říše bájí a legend. Tím nejsilnějším hlasem se stala souhrnná analýza dánských lékařů, kteří zkoumali účinky placebo u 114 klinických studií zahrnujících přes čtyřicet různých nemocí. Jejich výsledek? Nejistili žádný průkazný efekt, a pokud ano, tak jej označili pouze za subjektivní pocit. „Studie se setkala s obrovskou kritikou, protože laicky řečeno autoři smíchali jablka s hruškami. Problém je v tom, že placebo efekt je velmi nevyzpytatelný, působí jen u některých pacientů, a hlavně jenom u některých nemocí, a to bohužel nevzali v úvahu,“ vysvětluje farmakolog Kršiak.

Své stanovisko k působení placebo opírá hlavně o důkazy, které se v posledních letech objevily díky moderním zobrazovacím metodám - pozitronové emisní tomografii a funkční magnetické rezonanci. Díky nim už několik vědeckých týmů po celém světě na dobrovolnících zdokumentovalo, jak jejich mozky reagují na podání placebo. Aktivují se ty receptory mozku, které běžně reagují na podávání opiátů a jsou odpovědné i za vylučování endorfinů. Jejich vyplavování do těla zmírňuje bolest, ale kromě toho podání placebo dokáže aktivizovat i neurosekretorické centrum, které vylučuje hormony řídící T-lymfocyty, tedy naši imunitu. Jednoduše řečeno, placebo je podvod na mozek, který uvěří, že se do těla dostanou léčivé látky a snaží se jim pomáhat v boji s nemocí. I když žádný účinný lék ve skutečnosti z vnějšku nepříjde, příslušné reakce už se rozjely a nemoc je vyléčena vlastními silami organismu. Proto je také důležité, aby pacient vůbec netušil, že mu je placebo podáváno. Placebo tedy vlastně nelze podávat jinak než podvodně. Vědomé využití tohoto mechanismu je nemožné.

Samozřejmě placebo efekt funguje hlavně při běžné léčbě, kdy pacient skutečně dostává léčivou látku. Její účinek pak tato nevědomá reakce těla zesiluje. Tedy případ od případu a s různou, nevyzpytatelnou intenzitou. To je i důvod, proč samotné placebo nebo jenom placebový efekt působící při podání skutečného léku nemůže být samostatnou léčbou. Vždy zde totiž musí zapracovat podvědomá důvěra člověka, kterému je lék podáván, ať už vůči lékaři, nebo léku samotnému. Pokud se tak neděje, mluvíme o syndromu tzv. skryté léčby, tedy o situaci, kdy jsou pacientům podávány léky, aniž by jim někdo vysvětlil, proč a jak působí. Pacienti předpokládají, že mají nějak účinkovat, ale protože si neumí představit jak, je placebo potenciál „skryté léčby“ nulový nebo minimální.

Skutečnost je samozřejmě mnohem složitější a mnohé mechanismy působení placebo pro nás zůstanou ještě velmi dlouho záhadné. Stejně tak otázka, proč někdo na placebo reaguje a někdo ne.

Chtání kočky za ocas

Jeden z tvůrců moderních farmakologických teorií druhé poloviny minulého století, holandský profesor E. J. Ariens, měl na přelomu osmdesátých a devadesátých let příležitost zorganizovat široce pojatý mezinárodní výzkum, který byl cílen na co nejobektivnější posouzení některých alternativních léčebných přístupů. V závěrech byly - kromě zpochybňujících průkazů alternativních terapií - i argumentace o vlivu placebového efektu. Ten se podle Ariensova týmu v různých populačních skupinách pohybuje v rozmezí čtyřiceti až šedesáti procent. Nejvíce na placebo reagují lidé nad padesát pět let (68 procent), nejslaběji naopak lidé mezi dvaceti a čtyřiceti lety (38 procent). Rozdíly ve vzdělání nejsou sice velké, zřejmě však podle Ariense platí to, že čím menší vzdělání, tím je reakce na placebo pravděpodobnější.

„Jenomže studovat placebo je tak trošku jako chytat divokou kočku za ocas. Protože na pacienty, u nichž chceme placebo zkoumat, může působit tolik různých vlivů počínaje prostředím a konče čistě sympatiemi ke zdravotnickému personálu, že nikdy nedostaneme čistá čísla, o kterých bychom mohli prohlásit, že jsou jasná a daná,“ tvrdí Richard Pflieger, doktor farmacie, který mnoho let působil jako manažer ve velkých farmaceutických firmách, kde sledoval vývoj a testování nových léků.

„Během testování léků máte vždy jednu skupinu, které se podává neúčinné placebo, a druhou, které dáváte léky. Každý lék má totiž v sobě i placebo složku a proto musíte konečný výsledek od ní očistit. Problém je v tom, že nám občas dělal placebo efekt ve výsledcích pěknou paseku, protože někdy byly u některé skupiny pacientů lepší výsledky po podání placebo než u pacientů skutečně léčených,“ přiznává dnes soukromý poradce přes výživu Pflieger.

Určité zákonitosti u placebo už ale byly vysledovány. Třeba, že větší efekt má podávání léku prostřednictvím injekce než ve formě prášků. Lidem se totiž léčba injekcí zdá náročnější a tedy efektivnější. Největší placebovou sílu má ovšem operace. A to v některých případech až natolik, že k ní ani nemusí ve skutečnosti dojít.

Jiří Heřt v Alžírsku zažil případ lékaře, který měl vynikající výsledky při operacích žaludečních vředů. Rány se rychle hojily a potíže pacientů zmizely bez pooperačních komplikací. Po osmdesáti úspěšných operacích se přišlo na to, že lékař ve skutečnosti vůbec neoperuje. Jen nařezává kůži. Pacienti se však pod vlivem dojmu, že byli operováni, uzdravovali.

„Důležité je i charisma lékaře a jeho pověst. Zvláště v Česku má třeba větší placebo efekt léčba profesorem než obyčejným lékařem. Když pacientovi podá paralen zamračená sestřička, bude prostě méně účinkovat, než když jej předá starý úctyhodný profesor,“ tvrdí Richard Pflieger.

KŘEŠŤANSKÁ KRITIKA

Nemívám to ve zvyku, ale z dobrých důvodů to udělám: Prozrazuji tímto, že o napsání tohoto článku jsem byl požádán. Co mě k tomu vede? Touha hned na počátku přesvědčit čtenáře, že mi opravdu nejde o to, abych si „přihřival nějakou vlastní polívčičku“.

Ještě dříve než o článek jsem byl požádán o referát na toto téma. Bylo to pro Křesťanskou mediální konferenci, která se konala v říjnu loňského roku (2009) v Brně. Nevím přesně, proč

zrovna já. Nemám pocit, že bych byl expertem na kritiku. Pravda, občas někoho kritizuji, ale většinou se zabývám myšlenkami a postoji, nikoli osobami. Nebo snad proto, že jsem byl mnohdy veřejně kritizován? (Dokonce si – možná trochu pyšně – myslím, že jako terč kritiky držím

denominace tajnůstkářské ve věci své správy, nemohou se vyhnout výtce sektářství. A pokud se vyhýbají případné kritice, dlouhodobě ubližují nejvíce samy sobě.

Na etickou komisi zatím nedošlo. Jsem ovšem vděčný za Život víry. Mnohokrát byl pod značným tlakem, aby o něčem nepsal. Nebo prvenství mezi evangelikálním křesťany posledních třiceti pěti let. Ale třeba se pletu.)

Je obecně známo, že křesťané jsou v naší zemi terčem kritiky často. To samo o sobě by mohlo být spíše pozitivní. Což nebyli prvotní křesťané kritizováni? Ti byli nejen kritizováni, ale i předhazováni šelmám! Tragedií by bylo, kdyby se církev Kristova tomuto světu bezvýhradně líbila! V takovém případě by jistě nebyla solí země.

Je zde ovšem další otázka, zda nejsme terčem kritiky oprávněně. Jak na kritiku reagujeme? Dokážeme na ni reagovat věcně a klidně? Mám obavy, že evangelikální svět s kritikou ze strany tohoto světa spíše počítá, ovšem reaguje na ni namnoze uzavíráním se do sebe. Ještě hůře ale přijímáme kritiku z vlastních řad. Na tu Boží služebníci, denominace či sbory reagují zhusta jako krocan na červený hadr. Mnozí se domnívají, že „kritika od bratří“ je zásadně nepatřičná.

Když se podívám na „Život víry“, mám pocit, že nejkritizovanější denominací byla vždy Křesťanská společnost. Bylo tomu tak proto, že šéfredaktor Tomáš Dittrich se mnohdy účastnil schůzí kolegia pastorů této denominace a nijak tuto denominaci nešetřil. Přiznám se, že někdy jsem po přečtení jeho zprávy zalapal po dechu, ale nikdy jsem mu nevyčetl, jak o nás referoval. Když jsem překonal počáteční šok, usoudil jsem, že je vlastně dobře, že takto píše, protože většinou měl i ve svých nejkritičtějších postřezích pravdu. A jelikož mi na různých denominacích vadilo nepatřičné tajnůstkářství, usoudil jsem, že bude jen dobře, pokud budeme vystaveni věcné kritice.

Sám jsem byl ovšem nejednou terčem kritiky, která se mě osobně dotýkala. Myslím, že potřebujeme důsledně rozlišovat dvě věci: Názory, činy a postoje, které jsou objektivně verifikovatelné, a úvahy o motivech, s nimiž je to mnohem složitější. Na názor můžete odpovědět argumentem. Jak ovšem můžete odpovědět argumentem na pomluvu nebo na podsouvání motivů, které jste nikdy neměli? Pokud jsem někoho kritizoval (a někdy nebylo možno se tomu vyhnout), pak jsem kritizoval jeho doložitelná tvrzení či jeho činy; vyhýbal jsem se spekulacím, co daného člověka vedlo k mluvení či jednání, které se mi nelíbilo. Zpytatel srdcí je Hospodin – já nejsem oprávněn soudit lidské motivy ani vybaven prostředky, jimiž bych tak mohl činit.

Proto soudím, že křesťané by se měli vyvarovat dvou krajností. První je odmítání kritiky jako něčeho nebratrského už v samotném principu. Pokud někdo něco veřejně vyslovil nebo napsal, je kritizovatelný. Někdy se mě lidé ptali, zda jsem byl osobně za bratrem, kterého kritizuji. Tito lidé si pletli kritiku s bratrským napomínáním podle Matouše 18. Pokud někdo něco veřejně otiskl, je to veřejně kritizovatelné, aniž jdeme za autorem osobně. (To má svůj smysl, pokud si chceme něco věcně vyjasnit; ale není to nezbytná podmínka kritické odpovědi.) Kritika a napomenutí jsou dvě různé věci. První se týká názorů, které mohou být omylné, třeba protože jsou založeny na nesprávných předpokladech. Napomenutí se týká

morálních postojů. Mohu kupříkladu kritizovat něčí názor na vedení církve, aniž ho podezírám z nekalých úmyslů.

Druhou krajností je právě podsouvání motivů, které kritizovaný možná má a možná nemá. Tam, kde chceme psát o vnitřních motivech druhého člověka, je skutečně správné mluvit s ním nejprve mezi čtyřma očima.

Naše křesťanská šlechtnost by měla spočívat především v tom, že se snažíme tvrzení druhého člověka vykládat v jeho prospěch. Nepředpokládáme předem, že je veden nekalými úmysly nebo že chce škodit. A za druhé: Pokud se s někým chceme celkově vyrovnat, měli bychom se vyrovnávat s jeho silnými stránkami, nikoli s jeho slabostmi. Ano, mohu kritizovat římské katolíky. Mně by se kupříkladu pranic nelíbilo vztyčení mariánského sloupu na Staroměstském náměstí. Ale pokud budu chtít hodnotit katolickou církev jako celek, musím se vyrovnat spíše s osobností Matky Terezy než s nějakým knězem, o kterém vyšlo najevo, že je pedofil. Podobně pokud chce někdo kritizovat třeba službu Reinharda Bonnkeho, měl by vzít v úvahu, že na jeho shromážděních bylo mnoho lidí uzdraveno, a neuvádět pouze skutečnosti, že někteří uzdraveni nebyli. Já mám kupříkladu velmi vážné námitky vůči některým projevům Hnutí víry. Nemohu ale nevidět, že k tomuto hnutí se hlásí např. pastor Thomas Lilliendahl, který rozvinul úžasnou službu Romům. V kázáních jsem ho nikdy neslyšel říci cokoli, co bych nemohl podepsat. Ano, nepochybně platí, že jak katolíci, tak letniční či charismatici jsou kritizovatelní. Chceme-li však sami něco získat, vyrovnávejme se u každého s jeho nejsilnějšími stránkami.

Už před mnoha lety jsem volal po tom, aby evangelikální denominace vytvořily cosi jako etickou komisi. Čas od času se v různých denominacích děje něco opravdu ošklivého. Nejde o to, zametat pod koberec lidská provinění, nejde ani o to, tato provinění patřičně veřejně „roz máznout“. Mnohdy jsou tyto případy velmi citlivé. A mnohdy se ledacos povídá, a málokdo ví, kde je vlastně pravda. Pokud by byla vytvořena etická komise z důvěryhodných osobností, jejichž integrita je uznávána napříč denominacemi, mohlo by se naše křesťanské prostředí kultivovat. Možná by se muselo občas vyprat špinavé prádlo, ale všeobecně by se vědělo, že se postupuje biblickým způsobem a že věci nezůstávají neřešené.

Svět světských médií je nemilosrdný. Reakcí ale nesmí být stažení se do ghetta. Vždyť právě tam nás chce nepřítel církve mít! Na rozdíl od bulváru musí církev vždy chránit lidskou důstojnost a tudíž i lidské soukromí. Pokud ale budou aby psal jen tak, jak by se to líbilo té které denominaci. Víím, že čas od času těmto tlakům i ustoupil nebo podlehl. Přesto však jeho dvacetiletá existence dle mého názoru znamenala obrovský pokrok směrem k otevřenosti. Ve srovnání s denominačními tiskovinami, nezřídka psanými v duchu hesla „máme tu prima duchovní klima“, působil jako závan čerstvého vzduchu. A domnívám se, že svou kvalitou denominační tiskoviny zpětně pozitivně ovlivnil. Přeji Životu víry, aby se v těch dalších dvaceti letech, budou-li nám dány, stal ještě zajímavějším. Přeji mu, aby se stal vyhledávaným periodikem i mezi nevěřícími.

DESET LET EXISTENCE APOLOGET.CZ

Je tomu deset let, co jsem založil tyto stránky. Ani ve snu mne nenapadlo, že tato, i když věřím, že Bohem daná iniciativa jednotlivce, resp. zde zveřejněné články, povedou různé

církevní instituce a sdružení k vydávání prohlášení a k velké publicitě. Stránky byly založeny s vědomím biskupa Apoštolské církve, bratra Rudolfa Bubika, jako má osobní iniciativa. Původně obsahovaly jen knihu „Cizí oheň“ a brožurku „Charismatická církev sjednocení?“, kterou jsem zveřejnil až poté, co byla několikrát v Životě víry bez jediné citace označena jako „pomlouvačný pamflet“. Většina dalších studií jsou mé seminární, bakalářská a diplomová práce z doby studia na KETM a HTF. Dále jsou zde články mých drahých bratří Vladimíra Bíby a Josefa Marvána, kterým oběma vděčím opravdu za hodně! Díky své apologetické činnosti jsem byl povolán a později i odvolán z řady církevních funkcí a nakonec i vyloučen z církve. Rád bych se nyní obrátil přímo na Vás, jejich čtenáře, s několika slovy:

Vím, co dokáže udělat věroučný zmatek v naší hlavě. Vím, jak nejistota v určitých věcech může učinit člověka nestabilním, nahánět mu strach a úzkost. V člověku se často ozve: „tak čemu mám vlastně věřit?“ Může to dojít až do konců, kdy si člověk zpochybňuje svoji vlastní spásu. Někteří církevní představitelé se bojí dát členům svých sborů právo učení zkoumat, jelikož se domnívají, že by způsobili rozdělení, a tak úzkostlivě drží linii svého učení, o kterém se nesmí diskutovat ani pochybovat. Často nejde o velké doktríny jako o Kristovo Božství, pokání, křest, víru, skutky, ale o jemné detaily jako je pojetí učenictví, struktura sboru nebo různé pohledy na autoritu. Stává se tak, že sbory jsou celkem benevolentní v základech učení, ale lpí na věcech, které jsou podružné, které se mění příchodem módních vln a které se časem obnosí a vyjdou z módy. V takových sborech se musí držet pevná linie a každý sebemenší projev odlišnosti je nahlížen jako velké ohrožení samotné existence sboru. A vsutku, lidé, kteří si zvyknou na uniformitu, jsou zmateni, když jeden starší je přesvědčen, že například přátelská evangelizace je lepší než evangelizační shromáždění nebo zda žena může, či nemůže vést skupinku a druhý to vidí jinak. Poznal jsem sbory, kde člověk může na skupinku chodit dobrovolně, svobodně, bez donucení, ale také sbory, kde se člověku povinně čárkuje účast. Jsou sbory, kde je takřka „přikázáno“ nosit šátek a sbory, kde je takřka šátek nosit „zakázáno“. Stručně řečeno jsou sbory, kde je dovoleno „myslet“ a sbory, kde je dovoleno „myslet stejně“.

Z historie jsou známy případy, že se sbory dělily na tom, zda se při Večeři Páně mají mít nohy doslova nebo obrazně. Zda ženy mohou nosit kalhoty nebo náušnice nebo zda modlitba může být hlasitá nebo tichá atd. Církve byly schopny se rozdělit na tom, zda mít při Večeři Páně kvašenou, či nekvašenou vinnou šťávu nebo zda mají mít jeden kalich nebo kališky. Dokonce existovaly spory, zda mohou sedět bratři se sestrami pohromadě nebo zda mají sedět zvlášť. Ten, kdo by názorově vybočil, mohl se dočkat až vyloučení a strachu o ztrátu spásení. Historie ovšem ukázala, že tam, kde se ponechala v těchto věcech názorová svoboda a přijala se jen služebná, nikoliv věroučná forma, tam naopak církev byla stabilní. Jinými slovy: věříš, ženo, že máš nosit sukni? Nos ji, ale respektuj jinou ženu, která si vezme kalhoty.

Mnozí čtenáři, kteří pocházejí z uskupení, kde je autoritativně vynucován jednotný pohled a myšlení na věci, ve kterých je jinde ponechána svoboda, často znejistí, když si přečtou odlišný názor nebo kritiku toho, čemu věří. Někdy pokládají úzkostlivé otázky: Jsem pro toho člověka ještě bratrem? A co když má pravdu a já jsem mimo a věřím něčemu, co mi může vzít spásu? Jestli patříte mezi tyto lidi a přečetli jste si na těchto stránkách něco, čemu jste byli nuceni věřit, chtěl bych Vás uklidnit. Spása nespočívá v dokonalém učení, jednotném názoru nebo členství v jediné pravé církvi. Ke spáse není třeba zaujmout členství v elitní, tuhé církevní hierarchii nebo v odložení mozku do šatny při vstupu do shromáždění. Tím samozřejmě nezpochybňuji správnost rozhodnutí být členem konkrétní církve. Ale Bůh nás jednoduše nebude jednou soudit podle teologických tlustospisů, rozsáhlých kréd nebo názorů apologetů, kazatelů a pastorů.

Spása je dar Boží milosti a každý, kdo přijal oběť Pána Ježíše Krista jako Božího Syna, činil pokání a věří v něho, má život věčný. To ovšem neznamená, že učení je nepodstatné. Kdybych si to myslel, nezakládal bych tyto stránky a vyhnul bych se mnoha útokům, nepřijemnostem, nepochopení a nakonec i vyloučení z církve. Učení je důležité, ale Bůh nás nebude soudit podle poznání a svědomí druhých lidí! Já sám jsem dříve zastával důrazy, které jsem později opustil. Vzpomínám si, jak se mi kdysi dostala do ruky brožurka, která kritizovala tzv. učení o „probuzení poslední doby“. Po jejím přečtení se mi udělalo špatně a roztrásl se mi ruce. Její autor zpochybnil učení, kterému jsem z celé duše věřil, a to, že celý svět čeká úžasné a velké probuzení, včetně České republiky. Autor zde citoval řadu pasáží z Bible, které to popírají. S pochybnostmi jsem se svěřil některým bratrům. Jejich reakce byla většinou taková, abych to nečetl nebo, že Bůh ukazuje prorokům něco jiného. To se mi ovšem nezdálo. Vzal jsem proto Bibli a všechny pasáže o této problematice jsem si přečetl, vypsals a mnoho dní procházel. Mezi tím jsem se modlil. Odložil jsem tu knihu i jinou literaturu a hledal jsem jen v Písmu. Po několika měsících jsem byl hotov. Bible žádné probuzení poslední doby nepopisuje, a pakliže to někteří prorokují, není to pro mne směrodatné. Spadl ze mne balvan a více jsem se upnul k Písmu.

Podruhé se mi tato věc stala ve chvíli, kdy mi jeden horlivý adventista začal nosit literaturu. Vzpomínám, jak mne polévalo horko, že neuctívám Boha v ten pravý den a do mysli se mi vkrádaly myšlenky, že stojím na špatném základě. Opět jsem se začal ptát, číst, ale nacházel jsem jen odpovědi, že sobota byla nahrazena nedělí, což pro mne ovšem nebyl argument, protože to v Bibli jednoduše není napsáno. Přestal jsem se tedy ptát a číst a začal jsem horlivě studovat, co o tom říká Písmo. Našel jsem spoustu veršů o překonání Zákona, nedůležitosti dnů a svátků... Vše jsem předložil Bohu a hledal dál, až nakonec tíseň pominula a přijal jsem v této věci svobodu. Dal jsem vědomě stranou jak knihy protagonistů, tak kritiků a volal jsem k Bohu s Bibli na kolenou.

Dnes nevěřím ani v probuzení poslední doby (kž by ho ale Bůh poslal) ani v nutnosti svěcení soboty (ať si ji světí, kdo chce). Spása nezáleží na tom, v který den chodíme do sboru ani v tom, zda věříme nějaké eschatologické konstrukci. Spaseni jsme zadarmo, Boží milostí, i když opět odmítám teologickou konstrukci „jednou spasen navždy spasen“.

A tak, jestliže na těchto stránkách najdete cokoliv, co otřese Vaší vírou, nemusíte se obávat o svou spásu. Duch svatý neleká, nevyhrožuje, neděsí, ale uvádí do svobody Božích synů a dcer. Pokud Vám ale tyto stránky zpochybní nějaké Vaše učení, buďte svobodní ptát se přímo Boha a beze strachu studovat jeho Slovo. Bůh je naopak schopen Vás potvrdit ve Vašem postoji, shoduje-li se s Vaší vírou a není-li proti Písmu. Nevím o nikom, kdo by díky těmto stránkám přišel o víru. Mnozí ovšem začali být více kritičtí k tomu, co je jim předkládáno k věření a povzbudilo je to k samostatnému studiu Písma. Modlím se, aby to byl i Váš případ. Žádná lidská autorita nemá od Boha nárok panovat nad Vaší vírou a svědomím.

CO HLEDÁ SOUČASNÁ MLÁDEŽ V CÍRKVI?

Začtème se do následujících slov:

V 50. letech děti ztratily svou nevinnost. Dobře placená místa, auta a slova písní, která dala vzniknout novému výrazu - generační rozdíl - je osvobodily od jejich rodičů.

V 60. letech děti ztratily svou autoritu. Bylo to desetiletí protestu - církev, stát a rodiče byli zpochybněni a shledáni neuspokojivými. Jejich autorita byla odmítnuta, ale nebylo tu nic, co by ji nahradilo.

V 70. letech děti ztratily lásku. Bylo to desetiletí důrazu na "já", v němž převládala slova začínající na "sebe": sebeobraz, sebeúcta, sebepotvrzení. Svět se naplnil samotou. Děti se naučily všechno, co se lze dozvědět o sexu, ale zapoměly všechno, co lze vědět o lásce, a nikdo neměl odvahu říci jim, že je v tom rozdíl.

V 80. letech děti ztratily naději. Zbaveni nevinnosti, autority a lásky a ke tomu sužování brožbou jaderné noční můry, přestává stále více jedinců z této generace věřit v budoucnost. [autor neznámý] (Z knihy R. Zacharias, Skutečná tvář ateismu)

Přemýšlím, co napsat o 90. letech. Nakonec si opět půjčím cizí myšlenku, tentokrát z Revue Prostor č. 42 z článku Toxická kultura.

V posledních desetiletí našeho století, poprvé od počátku století šestnáctého, mají děti přístup ke stejným informacím jako dospělí. V naší elektronické vesnici padají zdi, které chránily děti a vyzdvihovaly dospělost. Výsledkem toho je, že z našeho světa mizí dětství.

První citát je psán v kontextu světa na západ od našich hranic. Snad i proto je možno takto postupně charakterizovat jednotlivá desetiletí. Mám za to, že v našem prostředí se do jisté míry popisované posuny odehrály během dvanácti let. Tedy 50 let, které postupně ovlivňovaly a do jisté míry destruovaly přinejmenším část mladé generace se u nás smrskly na 12 let. Pokud souhlasíte, že církev více či méně reaguje na témata okolního světa, potom si všimněme, o čem se během posledních let v souvislosti s mládeží velmi diskutovalo (a možná občas i diskutuje). Bylo to o vztahu mezi generacemi (kolik jsem jen na toto téma dostával otázek). Dnes toto téma zdaleka již není tak horké (čímž netvrdím, že není o něm mluvit).

Bylo to o autoritě (velmi oblíbeným tématem byla mj. otázka autorit v církvi)

Dále jeden čas se mnohá mládežnická studia točila kolem otázek sebe...pojetí, identity atd.

V současnosti i pod vlivem teroristických útoků se mnoho hovoří o případné válce, jaderném konfliktu...

A nakonec současná mladá generace má skutečně skrze internet buď stejný nebo i lepší přístup k informacím než dospělí. Všimněme si povzdechu některých rodičů, že jejich děti toho vědí o...různých tématech nepatřičných pro dětský věk, více než samotní rodiče.

Popisované „ztráty“ jednotlivých desetiletí jsou popisovány z pohledu nevěřícího světa. Jenže (nejen) naše děti, mládež v tomto světě žijí a tudíž sdílejí jeho těžkosti, otázky. Ve sborech by potom měli alespoň občas dostávat odpovědi...jenže se ptám, zda nedostávali a nedostávají odpovědi na otázky, ne které se neptají. Přece kážeme „čisté Boží slovo“ a to samo o sobě má proměňující vliv. Je-li tomu tak, potom považuji téma nadcházející teologické konference (Jak kázat Krista v postmoderním světě) za zbytečné. Nestačí, když kážeme Krista? Roku 1999 byla vydána již pošesté kniha Stephana B. Bevansa, „Modely kontextuální teologie“. Vzhledem k tomu, že se jedná o knihu, která údajně patří mezi křesťanskou klasiku, a to i mezi evangelikálními křesťany, jsem si ji přečetl. Mj. mne šokoval následující výrok. „Teologie, která není aktuální, je falešná teologie“. Aktuální teologií se potom nemyslí teologie, která se mění podle módy doby, ale která odpovídá na otázky, které klade doba. Pokud některý mládežník bude mít dostatečný zájem, za několik minut na různých křesťanských webových stránkách najde stovky teologických článků na jakékoli téma. Nebo si zajede do Prahy, kde existuje největší knihovna křesťanské literatury ve střední Evropě. Problém posledních let nejsou informace, problémem je se v nich vyznat a vybrat si v nich ty, které mi pomohou orientovat se v životě. Těmto informacím potom říkáme aktuální. Jak v tom pomoci mladé generaci?

Mnoho lidí žije svůj dennodenní život, a vůbec nemají potřebu zabývat se otázkami, které zde píšu. Prostě žijí „normálně“. Žijí, pracují, dělají děti, čtou noviny a jednou za rok vyjedou na dovolenou. Lidé v církvi navíc chodí do sboru. Tito lidé se vyhýbají velkým hříchům, své životy žijí docela šťastně i když ne zrovna dobrodružně, naplnění hledají ve svém povolání, útulném domově a troše blahobytu a pokud jsou věřící, potom v dobrém společenství. Postoj,

kteřý popisují je označován za mentalitu středních vrstev. Zdůrazňuji, že toto není nic zlého...pokud takovýto život má základ. Protože morálka, moudrost, úcta a láska potřebují základnu. Pokud se z popisovaného života stává cosi povrchního, pokud se jedná o vyhýbání se skutečným otázkám života, pokud v popisované mentalitě středních vrstev dochází k tomu, že najednou cítíte, že v jejich životě není nic, pro co by stálo žít nebo nasazovat svůj život, potom najednou cítíte děsivou prázdnotu. To co je vydáváno za „normální, kulturní“ vám normální nepřipadá.

A zde přichází nová generace, která toto velmi rychle vycítí a která touží po opravdovosti, pravdě, po skutečném životě (toto naprosto neplatí pouze o současné generaci). Toto někdy vyjadřuje tak, že protestuje a to způsobem zřeknutí se určitého status quo. Prostě vybočuje. (Pokud tito lidé ve vašem sboru už nejsou, o něco přicházíte). Tím vyvolává reakce a očekává, že tyto reakce půjdou hlouběji než k „nikdy se to tu nedělalo, hudba od x decibelů výše je hřích, protože to říká věda, skupinky dělí sbory atd“. Někdy s protestujícími není domluva ale často tito lidé potřebují pouze slyšet odpovědi, které sestupují na samotný základ naší existence, odpovědi na které se skutečně ptají. Když tito lidé uvidí, nejen uslyší, že oni „normální“ mají pro svoje životy základ, kterým myslím hluboký vztah s Kristem, upřímnou touhu nechat Kristem měnit sebe a svoje postoje, neustálou otázku jak žít jako křesťan v kontextu doby, možná se sice nepřizpůsobí, ale něco uvnitř nich se začne ptát. Pak najednou možná začnou nacházet orientaci, kterou mladá generace tak moc potřebuje...Protože poznají, (ne se poinformují) že život s Kristem je možný – a o to přece hlavně jde.

ORDINACE DEJANA ADAMA A JEHO POVĚŘENÍ JAKO MISIONÁŘE.

Sbor v Praze 6 - Šárka Valley Community Church (SVCC), který se schází v prostorách Mezinárodního baptistického teologického semináře (IBTS) v Praze, se 22. srpna sešel, aby ordinovali srbského baptistu, magistra Dejana Adama, k misijní službě a pověřili Dejana a jeho ženu Daily (původně z Estonska) ke křesťanské práci v Kosovu.

Dejan a Daily jsou členové Sboru Praha 6 – SVCC a oba jsou také studenty IBTS. Dejan získal na IBTS titul magistra a nyní pracuje na doktorátu. Daily pracuje na získání titulu magistra teologie v oboru Baptistická a Anabaptistická studia.

Ordinační ceremoniál vedl bratr Gregory L. Nichols, jenž je jedním z vedoucích sboru Praha 6 – SVCC a zároveň kaplanem IBTS. Kázání měla Lina Andronoviene, MTh, z Litvy, která na IBTS učí kurzy aplikované teologie.

Samotný akt ordinace provedl bratr Dr. Keith G. Jones, rektor IBTS a bratr Daniel Kuc, místopředseda Výkonného výboru Bratrské jednoty baptistů v ČR vedl ordinační modlitby. Justine Horsfall, misionářka organizace BMS v Kosovu slavnostně potvrdila, že Dejan a Daily jsou přijati do jejího pracovního kolektivu.

Členové sboru Praha 6 – SVCC darovali bratrovi Dejanovi symboly jeho služby – kalich, talíř a ručník. Iveta Procházková, členka sekretariátu Výkonného výboru Bratrské jednoty baptistů předala bratrovi Bibli.

Dejan a Daily, spolu se svými malými dětmi Petrem a Rebekou, byli vysláni do misijní služby v Kososu do týmu Justine Horsfall. Jejich práce je společným projektem Baptistické jednoty

Estonska, sboru BJB Praha 6 – SVCC, BMS World Mission (Baptistická misijní společnost Velké Británie) a evangelických křesťanů v Kosovu.

Po slavnostní bohoslužbě následoval společný oběd, který připravila sestra Debby Nichols.

KONFERENCE MLÁDEŽE BJB V CHEBU

Řečníci

Hlavní programy na konferenci

čtvrtek - Blahoš Fajmon

pátek - Tomáš Křiška

sobota - Jaroslav Pospíšil

neděle - Marek Macák

Semináře - pátek dopoledne

Blahoš Fajmon - Pět druhů církevní praxe

Pavel Kábrt - Darwinovy tragické omyly

Ludmila Hallerová - Izrael a Celoživotní službu

Blahoš Fajmon - Křesťanská politika

Pavel Kábrt - Tragické dopady evoluční teorie na 20. století a současnost

Ludmila Hallerová - Pod oblakem aneb celý dlouhý život ve službě Králi Králů

Semináře - sobota dopoledne

Tomáš a Magda Křiškovi - Křesťanská rodina a manželství

Ester Pěkná a Jáchym Gondáš - Baptistické zásady, jejich kořeny a okolnosti vzniku

Jiří Kantor - Jak studovat Bibli

Miro Mišinec - bude upřesněno

Jáchym Gondáš - Církev jako tělo Kristovo

Jiří Kantor - Co může znamenat dnes brát Boží jméno nadarmo?

Program

Čtvrtek - 28. října

16.00 18.00 - Registrace

18.30 21.00 - Večerní program, představení mládeží - Blahoš Fajmon

21.00 21.30 - občerstvení

21.30 23.00 - Koncert FLOW

23.00 24.00 - ubytování ve školách

24.00

Pátek – 29. října

8.45 9.15 - Společné setkání

9.30 10.45 - Semináře - blok A

11.00 12.15 - Semináře - blok B

12.30 13.30 - Oběd

13.30 14.30 - volný čas

14.30 17.30 - Sporty

15.00 17.00 - Volitelný seminář - C
 18.00 19.00 - Večeře
 19.00 20.30 - Večerní program - Tomáš Kriška
 21.00 22.30 - koncert TIMOTHY
 22.00 24.00 - čajovna ve sboru
 24.00

Sobota – 30. října

8.45 9.15 - Společné setkání
 9.30 10.45 - Semináře - blok D
 11.00 12.15 - Semináře - blok E
 12.30 13.30 - Oběd
 13.30 14.30 - volný čas
 14.30 17.30 - sportovní projekt ve městě, loutkové divadlo Samuel
 18.00 19.00 - Večeře
 19.00 20.30 - Večerní program - Jaroslav Pospíšil (evangelizace)
 21.00 23.00 - divadlo Střep
 22.00 24.00 - čajovna ve sboru
 24.00

Neděle – 31. října

8.00 9.00 - Snídaně
 10.00 12.00 - Společná bohoslužba ve sboru - Marek Macák
 12.30 - ukončení a odjezd

FLOW - čtvrtek večer

FLOW znamená "Fellowship, Love, Openness, Worship" a to by měla být také atmosféra večerů chval, které občas pořádáme. Hudební projev skupiny je pestrý, stejně jako její členové. Jsme z různých měst, různých církví a různých hudebních stylů. Hrajeme známé chvály v netradičních aranžích, do repertoáru postupně přidáváme vlastní písně. Uctívání nespočívá jen ve ztišení, ale také v radostné oslavě Hospodina a my hrajeme to, co máme rádi. Nechte se překvapit :)

TIMOTHY (SK) - pátek večer

Slovenská worshipová kapela, kterou snad ani nemusíme představovat ;-)

Loutkové divadlo Samuel - sobota odpoledne

V sobotu odpoledne máme v plánu připravit zajímavý program pro město. Divadelní loutkové divadlo Samuel ze sboru BJB v Teplé si připraví pro malé i velké diváky některé ze svých představení.

Divadlo Střep - sobota večer

Jsme Nezávislý divadelní soubor Střep, složený z jedinců (studentů), kteří mají zájem se vzdělávat v oblasti amatérského herectví skrze jak praktickou, tak teoretickou přípravu poskytovanou tímto sdružením. Chceme dát šanci jedincům, kteří neměli možnost se prosadit jinou cestou. Sdružení je otevřeno i jedincům, kteří z různých důvodů nemohou své nadání uplatnit na profesionálním poli.

MISIJNÍ PROJEKT BRATRSKÉ JEDNOTY BAPTISTŮ V ČR

Bratrská jednota baptistů v ČR již čtvrtým rokem podporuje v rámci misijního projektu IMP, bratra Arama Kachatryana, arménského misionáře působícího v hlavním městě Arménie Jerevanu.

Co je to projekt IMP?

Evropská baptistická federace spolu se štědrá pomocí svých misijních partnerů vede misijní projekt IMP - Indigenous Mission Project (Domácí misijní projekt) jako pomoc při šíření evangelia a zakládání nových baptistických sborů v Evropě, blízkém a středním východě.

Projekt IMP poskytuje finanční prostředky obdarovaným lidem, aby mohli působit jako evangelisté a zakladatelé nových sborů ve své vlastní zemi. Cílem je učinit Krista známým v různých národech v Evropě i na blízkém a středním východě. Tento projekt usnadnil už více než 100 služebníků službu ve 25 různých národech. Vzniklo mnoho nových sborů, které se stali duchovním domovem stovkám nových věřících.

„Máme zkušenost, že misionáři z řad místních lidí jsou ti nejefektivnější ve službě. Znají své krajany, kulturu i jazyk, a to jim zajišťuje úspěch. Ovocem této služby jsou proměněné životy a komunity.“

EBF organizuje tento projekt ve spolupráci s jednotlivými baptistickými jednotami. Roční podpora misionáře činí v rozmezí 3 000 – 7 000 Euro. Naše Jednota přispívá bratrovi Aramovi Kachatryanovi skrze projekt IMP 1 000 Euro ročně. Podpora je na pět let; postupně by měl finanční závazek přebírat místní zdroj.

Do projektu jsou kromě Bratrské jednoty baptistů v ČR zapojeny baptistické jednoty Německa, Nizozemí, Norska, Rumunska, Skotska, Španělska, Švýcarska a baptistické misijní organizace American Baptist International Ministries, Baptist General Association of Virginia, Baptist General Convention of Texas, Baptist Missionary Society, InterAct Sweden, International Baptist Convention a Cooperative Baptist Fellowship.

IMP projekt podporuje misionáře ve 25 zemích – Arménii, Ázerbájdžánu, Bělorusku, Chorvatsku, Egyptě, Estonsku, Gruzii, Iráku, Izraeli, Jordánsku, Libanonu, Litvě, Maďarsku, Makedonii, Moldávii, Nizozemí, Norsku, Polsku, Rumunsku, Rusku, Srbsku, Slovensku, Sýrii, Tádžikistánu a na Ukrajině.

Modleme se za nově založené sbory, aby pokračovali v růstu a svědectví o Kristu.

MISIJNÍ KONFERENCE BJB

Vysoké Mýto, modlitebna BJB, Pražská 72

sobota 16.10. 2010

- začátek 10:00 - předpokládaný konec 16:00

- uvítání a úvodní slovo - *Pavel Novosad*
- chvály a modlitby
- zamyšlení nad společnou misijní prací v rámci BJB a nad možnostmi naší misie - *Erik Poloha*
- představení misijních projektů a evangelizačních aktivit pro inspiraci druhých (se svými cca 5min. prezentacemi se přihlaste organizátorům)
- oběd
- diskuze a podněty pro vytvoření pravidel a fungování Fondu zakládání nových sborů
- volby prozatímní Rady MO
- prostor pro otázky a diskuzi
- videoprojekce „misie mezi indiány Auku“
- zakončení konference chválami a modlitbami

Zajemci přihlaste se do 30.9.2010 na erik.poloha@wo.cz, 776018339

Drazí bratři a sestry, v souladu s Organizačním řádem svolávám

RADU ZÁSTUPCŮ SBORŮ

Jednání se uskuteční dne **6. listopadu 2010 v Olomouci** v prostoru, kde se konají pravidelná shromáždění sboru - klub Sidia, Tř. Kosmonautů 29 (budova před vlakovým nádražím). Mapa je na www.olomouc.bjb.cz. Zahájení bude v **9.00**, ukončení předpokládáme kolem 16.00 hod.

Návrh programu jednání RZS.

- zahájení a modlitební chvíle
- kontrola prezenze, volba zapisovatelů, ověřovatelů a vedoucích jednání
- schválení programu jednání
- dopolední jednání:
 - rozprava o návrhu změny Jednacího řádu (předkládá komise pro novelizaci řádů)
 - rozprava o třech návrzích Organizačního řádu (dvakrát zařazené ve sjezdových materiálech, ale z časových důvodů neprojednané), cílem je usnadnit příští rozhodování na SD
- rozprava o obsahové náplni konferencí sborů
- 5. polední přestávka
- 6. odpolední jednání:
 - informace z konference misijního odboru
 - ekonomické záležitosti (změny v rozpočtu pro rok 2010)
 - informace o mobilní síti BJB
 - další informace z VV
 - informace ze sborů (v případě delších informací nebo prezentací prosíme o sdělení VV)
- 7. závěr a ukončení.

Poznámka:žádáme zástupce sborů, aby si vzali sebou sjezdové materiály, kde jsou obsažené zmíněné tři návrhy Organizačního řádu.

S bratrským pozdravem a přáním Božího požehnání Milan Kern předseda VV

Několik důvodů, proč jsme otevřeli knihkupectví JONÁŠ

Myšlenka otevřít křesťanské knihkupectví mě a moji ženu provází již řadu let. Vlastně se mělo jednat o knižno-kavárnu, ale to by byl pro začátek příliš velký „krajíc“. Rozhodli jsme se tedy začít v „malém“ a naučit se nejprve, jak se takový obchod vůbec provozuje a vede. Na jaře letošního roku se pro tento účel uvolnil ideální prostor v Mánesově ulici v Chebu.

Několik důvodů k otevření křesťanského knihkupectví:

- je to služba sourozencům v Kristu, kteří si nemusí objednávat křesťanskou literaturu přes internet a platit tak navíc poštovné a balné, ale mohou si knihy obstarat přímo u nás (v letošním roce navíc se slevou 10%)
- je to přirozený prostor pro setkávání s nevěřícími lidmi a možnost je oslovit evangeliem, navázat s nimi kontakt, pozvat je na nějakou akci nebo se za ně třeba i modlit (to vše se v obchůdku prakticky děje)
- lidé ze světa zde mají možnost zakoupit si Bibli nebo jinou hodnotnou křesťanskou literaturu, která je tak zpřístupněna široké veřejnosti tím, že každý má možnost do knih nahlédnout, nechat si poradit a popovídat si o ní s námi, což v případě prodeje přes internet není možné
- je to zároveň přirozené místo setkávání a kontaktů mezi věřícími (což se v užším okruhu rovněž děje)
- je to určitá protiváha proti negativním jevům ve městě (např. čarodějnický obchod na náměstí v Chebu již existuje, navíc je zde spousta heren a pochybných klubů...)
- je to i možnost (alespoň doufáme, že tomu tak časem bude) jak financovat misijní aktivity o.s. Vinice, které se budou týkat hlavně evangelizací s Korneliem Novakem po celé ČR a s tím spojené organizační činnosti, vydávání křesťanské literatury – traktátů, letáků a knih, podpory služby Mládeže s misíí v Chebu atd. Rádi bychom také např. nabídli přednáškovou činnost (podobnou přednáškám T.Graumanna) na školách a další aktivity směrem ven – k lidem! (Pravidelná otevřená evangelizační shromáždění na veřejných prostranstvích).

Velice by nám pomohlo...

- kdyby křesťané, jednotlivci, sbory i společenství v Karlovarském regionu využívali této možnosti a pořizovali si křesťanskou literaturu v knihkupectví JONÁŠ
- kdyby rodiče dětí z křesťanských sborů pořizovali školní potřeby pro své děti (pokud je to možné) u nás
- kdyby si tuto informaci křesťané v Chebu i v celém Karlovarském regionu mezi sebou předávali.

Co to všechno vlastně stojí...

Zřizovatelem knihkupectví je občanské sdružení VINICE CHEB a veškeré provozní náklady jsou zatím hrazeny pouze z fin. zdrojů rodiny Novotných a rodiny Otakara Zouvaly. Díky obětavosti a štedrosti sester Petry Kajlíkové, Věry Vohnoutové a Marie Tíralové, které hradí nájem za užívání prostor Vinice, můžeme veškeré naše fin. dary věnovat na chod knihkupectví Jonáš. Prvotní zřizovací náklady nám pomohl nést svobodný sbor Wort des Lebens z Německa (pastor Günther Geier). Na redesign webových stránek přispěl Kornelius Novak. Jen pro lepší představu činí provozní náklady knihkupectví 12.900,-Kč měsíčně.

Práce prodavačů je v knihkupectví prováděna bezúplatně.

Prvotní nákup skladových zásob byl řešen privátní půjčkou manželů Novotných ve výši 170.000,-Kč. Ta se splácí ve výši 3.500,-Kč měsíčně a je součástí provozních nákladů.

Jak to jde?

Tuhle otázku nám často klade mnoho přátel. Jde to tak, že ze zisku z prodeje knih a školních potřeb jsme zatím schopní splácet půjčku, ze které jsme hradili prvotní nákup skladových zásob. Zatím nám nevznikají žádné finanční rezervy ze zisku. Co se týče návštěvnosti křesťanských zákazníků musíme konstatovat, že byla v uplynulých prvních pěti měsících nižší, než bylo naše přání i potřeba.

Abychom zvýšili možnosti finančního zajištění projektu, rozhodli jsme se na základě rady Kornelia Novaka v dohledné době zprovoznit i zásilkový prodej (tzv. e-shop) na webových stránkách www.viniceheb.cz

Ze stejného důvodu jsme rozšířili i sortiment naší nabídky o klasické knihy pro děti z nakladatelství Albatros a Kosmas. Musíme upřímně říci, že také díky tomuto kroku jsme schopní činnost obchůdku udržet.

Rádi bychom postupně rozšířili náš sortiment o nabídku křesťanské literatury, která není běžně k sehnání u velkých nakladatelství, případně i o nabídku hudebních CD, DVD, doplňkového a dárkového sortimentu.

Budeme vděční za vaše připomínky

Utváření celkového vzhledu a náplně obchůdku nemusí záležet pouze na nás, ale budeme vděční i za vaše připomínky k sortimentu, vzhledu obchůdku, webových stránek a samozřejmě i za jakoukoliv praktickou pomoc, např. při propagaci, aranžování výlohy apod. Tuto misijní službu děláme dobrovolně a zdarma, takže nemáme tolik času se tomu plně věnovat, protože se k tomu musíme ještě nějak jinak sami živit, ale dáváme prostor pro realizaci dalších nápadů i pro společné utváření této ojedinělé služby v našem městě i v regionu.

Děkujeme vám za vaši pozornost a přízeň! 26.9.2010 Petr a Táňa Novotní

PLÁN AKCÍ NA ROK 2010

16. října	misijní konference BJB	Vysoké Mýto
28.-30. října	Konference odboru mládeže	Cheb
6. listopadu	Rada zástupců sborů	Olomouc (Dorkas)
20. listopadu	Setkání studentů teologie	Praha

03.10.10

NA VŠECHNY AKCE SRDEČNĚ ZVEME

Sbor Bratrské jednoty baptistů, Libušina 4, 350 02 CHEB

tel.: 354 431 692 – kancelář sboru

david.slam@centrum.cz, 737 678 166 – kazatel sboru Mgr. David SLÁMA

www.cheb.baptistcz.org, cheb@baptistcz.org

Určeno pro vnitřní potřebu. 25.07.10